

Arrest

nr. 41 603 van 15 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 15 september 2009.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2010.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel naar de terechtzitting van 8 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Vluchtrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het sjiitisch geloof aanhangt, zou afkomstig zijn van Basra in Zuid-Irak. Uw vader zou sinds uw 14 de levensjaar de graad van “X” hebben bekleed binnen de Baath-partij van het voormalige regime van president Saddam Hoessein. U zou niet op de hoogte zijn tot welke afdeling en dienst van de Baath-partij uw vader actief zou zijn geweest. Uw vader zou ten tijde van het voormalige regime opposanten hebben vervolgd. In ruil voor zijn engagement voor de Baath-partij zou hij sinds uw kindertijd van het voormalige regime een huis toegewezen hebben gekregen waarvan de eigenaar een militant zou zijn geweest van de toenmalige sjiitische oppositiebeweging ‘al Sadr’. Het voormalige regime zou deze militant uit zijn huis hebben gezet en hebben onteigend. Uzelf zou gekant zijn geweest tegen de Baath-partij en hierdoor nooit lid zijn geworden. U zou tevens nooit enig politiek

activisme hebben ontplooid in Irak en in een schoenatelier hebben gewerkt. In februari 2003 zouden militanten van de sjiiitische militie van 'al Sadr' uw vader thuis hebben vermoord vanwege zijn engagement bij de Baath-partij en de toeëigening van het huis van een militant van de militie 'al Sadr'. Uw moeder, broer en zus zouden door militanten van 'al Sadr' zijn meegenomen en sindsdien zou u niets meer van hen hebben vernomen. Uw oom zou u verteld hebben dat ook u als zoon van een Baathist zou gezocht worden door militanten van deze militie. U zou uit vrees hetzelfde lot te moeten ondergaan als uw familie in maart 2003 op clandestiene wijze Irak hebben verlaten en via Turkije naar België zijn afgereisd waar u op 5 mei 2003 asiel aanvraagde. U verklaart thans niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst uit vrees voor vervolging door de sjiiitische militie van 'al Sadr' omdat uw vader gedurende zijn politieke loopbaan bij het voormalige Baath-regime militanten van deze militie zou hebben vervolgd. U zou dit alles telefonisch van uw oom uit Irak hebben vernomen sinds uw aankomst in België.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsverklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dient in de gegrondheidsfase door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat er sterk getwijfeld kan worden aan uw voorgehouden bewering dat uw vader "Rafiq Hezbi" zou zijn geweest bij de Baath-partij. Zo is het merkwaardig dat u op DVZ verklaarde dat u niet wist welke functie uw vader had bij de partij, en dit op het CGVS plots wel wist te vertellen. Ook wist u niet aan te geven welke promoties uw vader zou hebben doorgemaakt binnen de Baath-partij om tot "Rafiq Hezbi" te worden benoemd (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Vervolgens wist u niet te vertellen tot welke precieze afdeling en dienst van de Baath-partij uw vader zou hebben behoord (zie gehoorverslag CGVS, p. 4) en verklaarde u niet op de hoogte te zijn van de inhoudelijke politieke activiteiten van uw vader in de schoot van deze partij (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 bis, p. 9). Het enige wat u hierover wist te vertellen was dat uw vader tegen opposanten zou zijn geweest en hierover informatie zou hebben uitgewisseld binnen de Baath-partij (zie gehoorverslag CGVS, p. 3 bis, p. 5). Naar het einde van uw verhoor toe verklaarde u plots in België telefonisch van uw oom uit Irak vernomen te hebben dat uw vader militanten van 'al Sadr' zou hebben vervolgd. Maar u verklaarde weerom enkel algemene informatie hieromtrent van uw oom te hebben vernomen en kon u geen precieze gegevens verschaffen over personen van deze militie die door uw vader zouden zijn vervolgd (zie gehoorverslag CGVS, p. 9 bis, p. 10). Voorts verklaarde u als zoon van Baathist gekant te zijn geweest tegen de Baath-partij, maar wist u desondanks niets te vertellen over de Baath-ideologie (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 bis, p. 4 bis). Het is zeer bevreemdend dat u als zoon van een vermeende Baathist en met een uitgesproken kritiek op de Baath-partij niet eens op de hoogte bent van het politiek gedachtengoed van deze partij. Bovengaande vaststellingen stellen uw voorgehouden politiek activisme van uw vader bij de Baath-partij in een volstrekt ongeloofwaardig daglicht. Bovendien kan u hiervan geen enkel begin van bewijs voorleggen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 bis, p. 6).

Dient tevens aangestipt dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd vergeleken met uw verhoor voor de DVZ die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondergraven. Zo verklaarde u voor de DVZ dat het voormalige Baath-regime **een jaar voor uw vertrek uit Irak** beslag zou hebben gelegd op het huis van een militant van de sjiiitische militie van 'al Sadr' en deze aan uw vader zou hebben geschonken (zie gehoorverslag DVZ, vraag 42, p. 13). In ten gronde beweerde u dat dit huis reeds **sinds uw kindertijd** (op de leeftijd van drie jaar) aan uw vader zou zijn toegewezen door dit regime (zie gehoorverslag CGVS, p. 7, p. 7 bis). Vervolgens verklaarde u in ten gronde dat uw vader zou zijn gedood door de **sjiiitische militie van 'al Sadr'** en dat uw moeder, broer en zus door deze militie zouden zijn ontvoerd vanwege het engagement van uw vader bij de Baath-partij en de toeëigening van het huis van een militant van deze militie door uw vader (zie gehoorverslag CGVS, p. 7, p. 7 bis, p. 8). U verklaarde tevens **zelf ook door deze militie** te worden **gezocht** (zie gehoorverslag CGVS, p. 9, p. 9 bis). Voor de DVZ maakte u **op geen enkel moment gewag van vervolging van uw familie door deze militie** en verklaarde u louter dat uw vader zou zijn **gedood door de Iraakse bevolking** en dat uw moeder, broer en zus vermist zouden zijn. Tevens maakte u **geen melding dat ook u gezocht zou worden door de militie 'al Sadr'** (zie gehoorverslag DVZ, vraag 42, p. 13).

Uit bovengaande bevindingen dient besloten tot de gehele ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uw voorgelegde kopie van uw identiteitskaart bewijst weliswaar wel uw identiteit en afkomst, welke hier niet ter discussie staan, maar vermogen tegen het licht van bovengaande vaststellingen uw asielrelaas niet in een gunstig daglicht te stellen. Uw neergelegde brief van uw oom is niet van die aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Binnenlandse zaken op het feit dat rekening houdend met de algemene situatie van onveiligheid en instabiliteit in Irak, ik het geenszins aangewezen vind afgewezen Iraakse asielzoekers gedwongen terug te leiden naar Irak. Ik vestig de aandacht van de Minister op het advies van UNHCR dat Staten oproept geen gedwongen terugleidingen naar Irak uit te voeren en de Staten ook aanbeveelt om aan afgewezen Iraakse asielzoekers enige vorm van tijdelijke of subsidiare bescherming te bieden.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 48/3 en 69 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat hij nooit geïnteresseerd is geweest in de politieke activiteiten van zijn vader en er het fijne niet van weet. Wat hij wel weet heeft hij hier en daar opgevangen en later vooral van zijn oom in Irak, met wie hij contact had opgenomen. Hij argumenteert dat de concrete taak van zijn vader binnen de Baath-partij zoveel mogelijk geheim werd gehouden om veiligheidsredenen. De aard van de activiteit zou ook de familieleden vatbaar maken voor wraak of vervolging. De taak van verzoekers vader zou erin bestaan hebben de oppositie te bestrijden op een wijze die als ‘een soort vuile oorlog’ kan worden beschouwd, waarbij geweld niet noodzakelijk uit de weg werd gegaan.

De wraak van de milities van Al Sadr zou zich nooit beperken tot één persoon maar raakt de ganse familie. Verzoeker herhaalt dat zijn moeder, broer en zus meegenomen zijn en hij niets meer van hen heeft vernomen. Hij vreest hetzelfde lot te ondergaan bij terugkeer naar Irak. Verzoeker werpt op dat de verklaringen elkaar wel degelijk aanvullen. Hij stelt *“dat de vervolging van als het ware een meute en de vervolging door Al Sadr eigenlijk synoniem zijn van elkaar”*.

Verzoeker werpt op dat het gezin over twee huizen kon beschikken. Hij verduidelijkt dat *“het eerste huis door de familie aanvankelijk werd bewoond en in de periode voorafgaand aan zijn vertrek”*. Er was een huis waar hij sinds zijn drie jaar woonde. Het gezin heeft hun vorig huis nooit van de hand gedaan toen zij naar het huis dat toegekend werd door de Baath-partij zijn verhuisd. Ongeveer een jaar voor de dood van zijn vader, toen de problemen ernstig werden, zouden zij besloten hebben om terug te keren naar hun vorig huis. Er zouden een aantal verklaringen door elkaar gehasped zijn.

Verzoeker wijt de vastgestelde tegenstrijdigheden aan de verschillende manieren waarop de gehoren worden afgenomen. Tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zouden slechts een minimum aan vragen gesteld worden en het verhoor zou beperkt zijn in tijdsduur terwijl men bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) meer om verduidelijking vraagt en de kandidaat-vluchteling dus langer stilstaat bij zijn antwoorden en zich specificaties beter kan herinneren. Dit zou tot gevolg hebben dat er veel meer informatie naar boven komt tijdens de gehoren bij het CGVS.

Verzoeker werpt op dat het steunen van een beslissing op tegenstrijdigheden tot gevolg heeft dat het vluchtrelaas niet wordt getoetst aan het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, niettegenstaande verzoeker veel details heeft gegeven over wat hij wist. Hij verwijst naar rechtsleer en rechtspraak omtrent de bewijslast, in het bijzonder omtrent vervolging omwille van politieke motieven.

Verzoeker voert tevens aan dat ten onrechte aan de brief van zijn oom geen gewicht wordt toegekend. Hij merkt op dat hij zich niet kan richten tot één of andere overheid in Irak.

Verzoeker werpt een schending op van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, gezien *“de aanvraag nog ongegrond wordt verklaard, daar waar het zou behoord hebben eerder een beslissing waarbij de zaak diende kennelijke ongegrond of kennelijk ononvankelijk te worden verklaard zo ingeroepen motieven per impossibile quod non zouden valabel zijn; dat niet meer op het gegrondheidsoordeel kan worden teruggekeerd. Dat dit betekent dat men niet meer zich kan beroepen op zaken zoals tegenstellingen of onmissies.”*

Hij betoogt dat het Verdrag van Genève van 28 juni 1951 en het Protocol van New York van 31 januari 1967 internationale instrumenten met humanitaire doelstellingen zijn, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt.

Verzoeker verwijst verder naar rechtspraak van de Raad van State inzake de motiveringsplicht.

Hij is voorts van oordeel dat het CGVS een quasi-jurisdictionele overheid is, waarbij een aantal elementaire regels gelden, zodat ondermeer het hoorrecht en de rechten van de verdediging ten volle

dienen te worden gerespecteerd. Onjuiste verklaringen zouden volgens verzoeker niet leiden tot ongegrondheid overeenkomstig de *“Guide des procédures à appliquer pour déterminer le statut de réfugié”* van het UNHCR.

Het CGVS gaat ervan uit dat bij *“een gebrekkige (mogelijkheid tot) externe toetsing van de verklaringen, de interne inconsistentie voldoende is om de waarachtigheid te verwerpen, dat indien de tegenstrijdigheden in de verklaring van de asielzoeker niet opwegen tegen de waarachtigheid van het geheel, de waarachtigheid primeert”*.

De Raad van State heeft geoordeeld *“dat wanneer er verschillen zouden blijken uit de verhoren het P.V. van de commissaris-generaal geen enkele bewijswaarde heeft wanneer niet akkoord wordt gegaan met de inhoud van het P.V.7 van het verhoor bij de Commissaris-generaal nu ondermeer dit P.V. niet ondertekend wordt, het niet ter controle aan de partijen wordt voorgelezen en dergelijke zaken meer.”*

Het zou geen geldige juridische akte zijn. Verzoeker verwijst hierbij naar een arrest van de Raad van State in de zaak Kaduma en stelt dat het verhoor bij de DVZ een onderhandse akte kan uitmaken in de zin van artikel 1322 BW aangezien dit stuk de naam en hoedanigheid van verhoorder en tolk bevat en ter controle wordt aangeboden aan verzoeker, waarna het door hem ondertekend wordt, terwijl het verhoorblad voor het CGVS in veel gevallen niet of nauwelijks leesbaar is en voormelde elementen niet bevat. De vergelijking van verklaringen waarbij een akte geen juridische akte is, zou derhalve ontbloeit zijn van elke legaliteit.

Hij voert tevens aan dat hij de inhoud van de verhoren in detail betwist.

Inzake aangehaalde tegenstrijdige verklaringen volstaat het niet om te verwijzen naar het feit dat hij lopende de procedure voor DVZ, in een verhoor of in een vragenlijst geen gewag van iets gemaakt heeft of juist wel.

Verzoeker betoogt dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen, dat alle opgegeven feiten naast elkaar kunnen bestaan, dat de zogenaamde tegenstrijdigheden geen contradicties zijn en deze niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Het feit dat een asielzoeker een completer relaas zou hebben geleverd lopende het dringende beroep, zelfs inzake essentiële zaken, betekent volgens hem niet dat er een tegenstelling is met het verhoor voor DVZ.

Verzoeker werpt op dat het verwijzen naar algemeenheden niet volstaat om een beslissing te schragen. Men dient volgens hem te onderzoeken of zogenaamde tegenstrijdigheden of omissies niet te wijten zijn aan vertaalproblemen of interpretatieproblemen. Ter zake zouden er voldoende elementen zijn om te besluiten dat verzoeker vluchteling is. Hij stelt dat men niet van alle elementen in het dossier moet kunnen aannemen dat ze waarachtig zijn en dat minstens het voordeel van de twijfel moet aanvaard worden. Hij verwijst verder naar een aantal beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Verzoeker stelt dat het onderzoek naar geloofwaardigheid een noodzakelijke stap is maar niet mag verhinderen dat het antwoord naar de kern van de vraag verborgen blijft.

Verzoeker merkt op dat de waarachtigheid van het geheel opweegt tegen tegenstrijdigheden en dat het onderzoek naar geloofwaardigheid noodzakelijk is, doch niet mag verhinderen dat het antwoord naar de kern van de vraag verborgen blijft.

Verzoeker stelt *“Dat in de gevallen waar een twijfel naar de werkelijkheid van bepaalde feiten of de oprechtheid van de aanvrager bestaat, de verklaring van deze twijfel of de constatering van valse verklaringen niet vrijstelt om zich aan het slot over het bestaan van een vrees vragen te stellen om vervolgd te worden.”*

“Dat de Commissaris-generaal verzoekende partij verwijt om de Belgische overheden te misleiden door ontkend te hebben een asielaanvraag te hebben ingediend in een ander land en een andere identiteit aangenomen te hebben. Dat die motivering strookt met de inhoud van het dossier. Dat de Commissie zich evenwel niet kan baseren enkel op dit enkel motief.”

Verzoeker werpt op dat *“onder voorbehoud van de eventuele toepassing van een uitsluitingsclausule, de vraag in het stadium van de gegrondheid na de fase van de ontvankelijkheid betreffende de toekenning van het statuut van vluchteling een beslissing te nemen is om kort samenvat of de aanvrager al dan niet redenen heeft om om ten gevolge van een van de redenen die door het Verdrag van Geneve wordt beoogd te vrezen vervolgd te worden.”*

Verzoeker stelt dat er kennelijk sprake is van een diepgaande breuk met het land van herkomst.

Hij meent dat het genereren van tegenstrijdigheden te wijten kan zijn aan de bevoegde overheden, hetgeen hem niet aangerekend mag worden. Wanneer de tegenstrijdigheden niet flagrant zijn en de geloofwaardigheid van de betrokkene niet aantasten kan de verwijzing ernaar volgens verzoeker geen afdoende motivering inhouden.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoeker de schending van artikel 69 van de Vreemdelingenwet aanvoert dient te worden opgemerkt dat dit artikel opgeheven werd.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (R.v.St., nr. 168.403, 2 maart 2007; R.v.St., nr. 166.392, 8 januari 2007). De opgeworpen schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging wordt niet dienstig aangevoerd aangezien verzoeker niet aangeeft op welke wijze deze principes geschonden zouden zijn. Verzoekers verwijzingen naar beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen worden evenmin relevant geacht gezien aan dergelijke beslissingen geen precedentwaarde kan worden toegekend.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden reis per vliegtuig (administratief dossier, stuk 13, nr. 41), hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor zijn geloofwaardigheid.

Het feit dat een asielaanvraag initieel ontvankelijk werd verklaard, neemt niet weg dat nadien in de gegrondheidsfase, krachtens de toenmalig geldende procedureregels, na verder onderzoek de door de verzoeker aangehaalde feiten opnieuw dienen te worden onderzocht en geapprecieerd door de Commissaris-generaal. Het initieel ontvankelijk verklaren van een asielaanvraag schept noch een vermoeden dat aan de bewijslast inzake de gegrondheid werd voldaan, noch een bewijs dat een coherent en een volledig vluchtrelaas vrij van tegenstrijdigheden werd gegeven. Dat de elementen die voorgehouden worden tot de ontvankelijkheidsfase behoren en daarom niet langer kunnen worden ingeroepen, kan niet worden aangenomen gezien de Commissaris-generaal bij het nemen van zijn beslissing wel degelijk rekening kan houden met alle feitelijke gegevens. Verzoekers argumentatie dat “Artikel 52 van de Vreemdelingenwet geschonden wordt doordat de aanvraag nog ongegrond wordt verklaard, daar waar het zou behoord hebben eerder een beslissing waarbij de zaak diende kennelijk ongegrond of kennelijk onontvankelijk te worden verklaard zo ingeroepen motieven per impossibile quod non zouden valabel zijn” wordt niet dienstig aangevoerd. De beslissing om verzoekers asielaanvraag ontvankelijk te verklaren werd genomen door DVZ. De bestreden beslissing, die na een onderzoek ten gronde werd genomen door de Commissaris-generaal is hoofdzakelijk gebaseerd op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven. Deze ongeloofwaardigheid werd pas vastgesteld in de gegrondheidsfase en is blijkens de motieven van de bestreden beslissing onder meer gebaseerd op

een vergelijking van verzoekers verklaringen voor het CGVS met deze die hij eerder aflegde bij de DVZ, zodat geenszins kan worden aangenomen dat het zou behoord hebben eerder een beslissing te nemen waarbij de zaak kennelijk ongegrond of onontvankelijk was.

Inzake het door verzoeker aangevoerde gebrek aan bewijswaarde van het gehoorverslag van het CGVS, dient te worden opgemerkt dat dit verslag enkel een instrument betreft om de beslissing te redigeren, hetwelk een weergave bevat van de antwoorden die door de asielzoeker tijdens het verhoor werden aangebracht. De bestreden beslissing kan wel degelijk ondersteund worden door de vergelijking van de verklaringen in de verschillende fasen van de procedure. De Raad treedt verweerder bij waar deze opmerkt dat het door verzoeker opgeworpen artikel 1322 BW betrekking heeft op het bewijs in verbintenisrechtelijke context, waardoor het niet nuttig kan worden ingeroepen in de asielprocedure. Het gehoorverslag bij het CGVS wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS, nr. 132.673, 18 juni 2004; RvS, nr. 108.470, 26 juni 2002). Het wordt niet voor akkoord ondertekend door de vreemdeling en maakt geen authentieke akte of proces-verbaal uit. Niettemin geniet het, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hetgeen in het verhoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door hem werd gezegd. Hij stelt weliswaar de inhoud van de gehoren in detail te betwisten, doch beperkt zich in feite tot het louter betwisten van de bewijswaarde van de gehoren, zonder zijn beweringen te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens.

Waar verzoeker opwerpt dat onderzocht dient te worden of de vastgestelde tegenstrijdigheden en omissies te wijten kunnen zijn aan vertaal- of interpretatieproblemen kan opnieuw worden verwezen naar het feit dat de bewijslast in beginsel bij verzoeker zelf ligt en het derhalve aan hem is om in concreto te verduidelijken op welke punten zijn verklaringen foutief vertaald dan wel geïnterpreteerd zouden zijn en op welke wijze dit een verklaring zou bieden voor de vaststellingen in de bestreden motivering. Het louter aanhalen van communicatieproblemen in het algemeen volstaat geenszins. Uit de stukken in het administratief dossier kan overigens niet worden afgeleid dat er zich tijdens de gehoren op DVZ of het CGVS dergelijke problemen zouden hebben voorgedaan.

Het door verzoeker aangevoerde verschil tussen de manier waarop de gehoren bij DVZ en het CGVS plaatsvinden kan evenmin worden aanvaard als verklaring voor de vastgestelde incoherenties. Verweerder merkt terecht op dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij van bij aanvang van de asielprocedure alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte, duidelijke wijze en zo accuraat mogelijke aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vlucht uit zijn land van herkomst vormen.

Verzoeker verklaarde immers voor het CGVS dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij vreest vervolgd te zullen worden door de milities van 'Al Sadr', die zijn vader in februari 2003 zouden gedood hebben en zijn moeder, broer en zus zouden hebben ontvoerd omdat zij in een door de Baath-partij in beslag genomen huis woonden dat toebehoorde aan een lid van de oppositiebeweging "Al Sadr". Verzoeker baseert zijn vrees aldus op de wraak van de milities van "Al Sadr" als gevolg van de activiteiten van zijn vader voor de Baath-partij (administratief dossier, stuk 3, p. 6-8). Voor de DVZ verklaarde verzoeker echter dat hij vernomen had dat zijn vader gedood werd door "de bevolking" en dat men niet wist waar zijn moeder, broer en zus zich bevonden, zonder te vermelden dat zijn familie vervolgd zou worden door "Al Sadr" (administratief dossier, stuk 13, p. 13). Verzoekers verweer "*dat de vervolging van als het ware een meute en de vervolging door Al Sadr eigenlijk synoniem zijn van elkaar*" kan niet volstaan. Ongeacht de duur van het gehoor of de wijze waarop hem vragen zouden gesteld zijn, mag van verzoeker wel degelijk verwacht worden dat hij van bij de aanvang duidelijk weergeeft op welke feiten en ten aanzien van welke actoren hij zijn vrees voor vervolging baseert gezien dit de kern van zijn asielrelaas vormt.

Verzoekers verklaringen omtrent het moment waarop hij vernomen zou hebben wie zijn familie viseert zijn bovendien tegenstrijdig aangezien hij bij het CGVS aanvankelijk stelde dat hij reeds voor zijn vertrek uit Irak van zijn oom had vernomen wie zijn vader zou gedood hebben en zijn familieleden zou ontvoerd hebben omdat de dorpelingen hiervan getuige waren (administratief dossier, stuk 3, p. 8), terwijl hij naderhand aangaf dat hij dit sinds zijn aankomst in België telefonisch van zijn oom heeft vernomen (ibid., p. 9b-10).

De bestreden beslissing stelt voorts terecht vast dat verzoeker opvallend onwetend is omtrent zijn vaders activiteiten voor de Baath-partij terwijl dit nochtans de rechtstreekse oorzaak uitmaakt van zijn voorgehouden vrees voor vervolging. De Raad treedt verweerder bij waar deze opmerkt dat gezien verzoeker zijn vrees geheel baseert op de betrokkenheid van zijn vader bij de Baath-partij, het wel degelijk redelijk is te verwachten dat hij deze activiteiten kan toelichten en diens engagement aannemelijk weet te maken. Dat zijn vader zijn concrete taken binnen het regime geheim wilde houden om veiligheidsredenen volstaat geenszins om verzoekers totale onwetendheid te verklaren. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij enige poging ondernomen heeft om zich naar aanleiding van de gevreesde vervolging hierover verder te informeren. Verzoeker zou zijn land van herkomst hebben verlaten op aanraden van zijn oom, die op zijn beurt van de dorpelingen zou vernomen hebben dat verzoeker eveneens door 'Al Sadr'-milities zou gezocht worden (ibid., p. 9).

Verzoeker bleek evenmin in staat enige informatie te geven omtrent de Baath-partij in het algemeen. De bestreden beslissing verwijst hierbij terecht naar verzoekers verklaring zelf gekant te zijn tegen deze partij. Van iemand die beweert de zoon te zijn van een hooggeplaatst lid van de Baath-partij en die zelf uitdrukkelijk verklaart tegen de partij te zijn en er een andere opinie op na te houden dan zijn vader (ibid., p. 5b), kan toch redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in enige mate op de hoogte is van de ideologie van deze partij.

Bovendien ontbreekt elk begin van bewijs omtrent de betrokkenheid van verzoekers vader bij de Baath-partij. Opmerkelijk in dit verband is het feit dat verzoeker op het CGVS aangaf dat hij ten tijde van dat gehoor niet over bewijzen beschikte maar dat hij wel via zijn oom kon vragen dat deze van het bureau van Al Sadr een document zou verkrijgen dat aangeeft dat zijn vader bij de Baath-partij was (ibid., p. 6), hetgeen verzoekers voorgehouden vrees ten aanzien van deze groepering, die zijn vader zou vermoord hebben, op fundamentele wijze ondermijnt.

De bestreden beslissing stelt tevens terecht vast dat verzoekers verklaringen omtrent het huis dat aan zijn vader zou geschonken zijn door de Baath-partij tegenstrijdig zijn. Voor de DVZ verklaarde verzoeker dat de autoriteiten een jaar eerder, in 2002 dus, beslag hadden gelegd op een huis en dit aan zijn familie geschonken werd (administratief dossier, stuk 13, p. 13). Bij het CGVS gaf verzoeker op eenduidige wijze aan hij ongeveer drie jaar was toen het huis in beslag genomen werd en aan zijn vader werd gegeven en dat hij dus op dat moment nog een klein kind was. Toen hij geconfronteerd werd met zijn verklaring op de DVZ dat dit pas een jaar voor zijn vertrek zou zijn gebeurd, kwam verzoeker niet verder dan *"Herinner me nt meer wat ik voor de DVZ heb verklaard"*. (administratief dossier, stuk 3, p. 7b, 10). Over de thans in het verzoekschrift aangebrachte argumentatie aangaande twee huizen die door de familie zouden bewoond zijn repte verzoeker met geen woord. Deze post-factum beweringen vinden derhalve geen steun in het administratief dossier en volstaan geenszins om de vastgestelde incoherentie op te heffen. Deze raakt wel degelijk de kern van verzoekers asielrelaas. Zijn argumentatie dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te staven kan aldus niet worden aangenomen.

De bovenstaande vaststellingen zijn wel degelijk voldoende om de geloofwaardigheid van verzoekers relaas en de gegrondheid van zijn voorgehouden vrees geheel teniet te doen.

Aan de door verzoeker bijgebrachte brief van zijn oom kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend zodat dit document geenszins vermag afbreuk te doen aan de vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van het relaas.

De bestreden motivering, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, wordt niet op afdoende wijze weerlegd en blijft derhalve onverminderd overeind.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangevoerde problemen wordt zijn opmerking omtrent het gebrek aan beschermingsmogelijkheden vanwege de Iraakse overheden niet dienstig geacht.

Dat de Commissaris-generaal verzoeker zou verwijten de Belgische overheden te hebben misleid door ontkend te hebben een asielaanvraag te hebben ingediend in een ander land onder een andere identiteit mist feitelijke grondslag gezien een dergelijke motivering geenszins werd opgenomen in de bestreden beslissing.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.1. Verzoeker werpt in ondergeschikte orde een schending op van de artikelen 48/4, c en 69 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM. Hij betoogt dat hij afkomstig is uit Basra, Zuid-Irak, en dat dit niet in vraag wordt gesteld in de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst tevens naar de niet-terugleidingsclausule die volgens verzoeker nog steeds actueel is.

Bij een terugkeer naar Irak zou verzoeker een persoonlijk risico lopen op ernstige schade. Verzoeker stelt *“op basis van de publicaties en andere”* ervan op de hoogte te zijn dat het CGVS tot op de dag van vandaag erkent dat in Zuid-Irak de situatie uitermate onveilig is om mensen aldaar terug te sturen.

3.2. Aangaande de situatie in Irak werd door verweerder op de terechtzitting van 25 maart 2010 een document bijgebracht, gedateerd op 24 maart 2010, omtrent de *“Actuele veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak”*. Omwille van de neerlegging van deze nota werd aan verzoeker uitstel verleend teneinde hem toe te laten kennis te nemen van de inhoud en er zich tegen te verdedigen.

Overeenkomstig artikel 48/5, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen reëel risico op ernstige schade bestaat en van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Verzoeker is afkomstig uit Basra, Zuid-Irak. De voormelde nota stelt omtrent de situatie in Basra (punt 3.4) ondermeer: *“Het aantal incidenten met dodelijke burgerslachtoffers in de provincie Basra is nu tussen 0 en 3 incidenten per maand”*. Waar de nota het mogelijke risico voor burgers onderzoekt (punt 4) wordt besloten als volgt: *“In het Zuiden is het aantal incidenten en het aantal burgerslachtoffers sterk gedaald sinds midden 2008.”*

Verzoeker voert, niettegenstaande hiertoe de mogelijkheid werd gegeven, geen element aan ter weerlegging of ontkrachting van voormelde vaststellingen.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie sub 2.2.) en de elementen in het dossier omtrent de situatie in zijn regio van herkomst, toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,	kamervoorzitter,
dhr. W. MULS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. M.-C. GOETHALS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER